

Gyimesi Zoltán

THEO

1–3. FEJEZET

Budapest, 2021

Gyimesi Zoltán
Theo

© Vaszistha Kft., 2021

Szöveggondozás: Csémi Judit
Kiadványszerkesztés: Szalóki Márta Anna

Minden jog fenntartva.

A könyv – a kiadó írásos engedélye nélkül – sem egészében,
sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető,
semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy
mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást vagy tanfolyamot,
a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést,
a fénymásolást vagy az információrögzítés bármely formáját.

Felelős kiadó: Gyimesi Zoltán

ISBN 978-615-80584-3-8

Útravaló az olvasáshoz

Merj álmodni, merj ismét gyermek lenni, vagy merd megtalálni a benned megbúvó fiatalságot! Ha mindez megvan, vagy pedig még gyermek vagy, akkor csak élvezd a történetet.

Olvass lassan, ne kapkodj! Ez a könyv egy közös álmódás, melyet együtt hívunk életre, éppen ezért nem erőltet rád minden apró részletet. Szabadon hagy, és felszabadítja az elmédet, de csak akkor, ha elkapod a *lélegzetét*. Hagyj időt magadnak megérteni egy új bekezdést, egy új sort: egyetlen mondat sincs leírva feleslegesen.

Zoltán

Magamnak és Neked

Első rész

Első fejezet

Holdfény

Nem először törtem be egy idegen házba, pedig még alig múltam tizenkettő.

Hogy most kihez...? Nem mindegy? Valakihez, akinek több van, mint nekem. Mondjuk ennek nincs sok értelme, mivel nekem semmim sincs.

Este van, de még nincs éjfél. Az *okosok* azt mondják, mindig meg kell várni az éjfél, de legjobb 2-3 órával utána: akkor alszanak az emberek a legmélyebben. Igaz, ezek az *okosok* annyira nem is okosok, mert ha mindenki olyankor *dolgozik*, akkor bizony össze lehet futni egy-egy címen.

Jártam már így. S mivel akkor még csak tizenegy voltam, kétféle pofonnal megúsztam. És persze utána megint napokig alig volt mit ennem, mert meg kellett húznom magam a városban. Kicsi vagyok ahhoz, hogy egy komoly cégnek dolgozzak. Így magánzó vagyok, ami nem a hosszú élet záloga.

Épp ezért megyek éjfél előtt. Akkor legfeljebb a háziak vannak ott, nem egy *kolléga*.

Könnyen nyitom a zárat, ügyesek az ujjaim. Meg kell valljam, nem valami mestermunka. Cserébe viszont szépen zsírozott és jól karbantartott. Ha a zár ilyen, nem kell attól tartanom, hogy a sarokvasak megcsikordulnak; így rögtön belököm az ajtót, és besurranok.

Sötét van bent, de nagyon erősen világít a telihold fénye, így valamiképp lehet látni. Ilyenkor sem lenne szabad *dolgozni*, túl nagy a fény. Nos, pont ezért vagyok itt: hátha nem futok össze senkivel.

Balra takaros kis asztal, paddal és négy székkal. Jobbra-előre lépcső vezet a felső szintre. Szemben egy ajtó, mellette kicsi ablak..., talán konyha. Színeket nem nagyon látni, de már megszoktam.

Ami engem érdekel, az az arany vagy az ezüst csillogása, és ahhoz nem kell sok fény, hogy észrevegyem. Jelenleg beérvén néhány rézzel is, csak ne kelljen megint egy sáros utcán aludnom, koldusok között. Azok bűdösek és betegek.

Nem akarok olyan lenni, mint ők.

Nem leszek olyan, mint ők!

Akkor inkább a halál.

Hm..., sokat gondolok mostanában a halálra. Lenne valami oka? Mindegy. Sokakat rettegéssel tölt el a halál gondolata, vagy maga a halál. Engem nem. Azt mondják azért, mert még gyerek vagyok. Pedig nem vagyok gyerek! Csak egy nagyon fiatal ember.

Elég a csapongásból, ideje *dolgozni*!

Elkezdem átnézni a jobbra eső tálalót, drága evőeszközök vagy ilyesmi után kutatva, de semmi. Balra fordulok, hogy megnézzem az asztalt, de közben eszembe jut, hogy benézhetnék a konyhába – ha üres zsebbel távoznék, legalább a hasam ne legyen üres.

Egész vidám leszek ettől a gondolattól. Hiába, még csak tizenkettő vagyok.

Az asztal fölött egy szépen festett kép lóg, ami éjszakai tájat ábrázol, egy tóval az előtérben és egy sűrű fenyőerdővel a háttérben. A telihold fénye szépen csillog a tó felszínén. Furcsán életteli, ahogy a festett telihold fénye keveredik a valódi hold fényével.

Annyira idegesít ez az egész! Akárhogyan, akármilyen házban jártam eddig, ahol az éjszakai eget ábrázolták, mindig ott van egy telihold. Mintha mindig csak telihold lenne, amikor festenek! Miért van telihold minden képen?! Nem úgy lenne *igazságos*, hogy egyformán legyen fogyó és növekvő hold, meg mindenféle hold? Ez annyira idegesítő...

Talán ideje lenne megbüntetni ezeket a festőket...

Elő is veszem a bicskámot, nem vacillálok tovább: nagy erővel belevágom a festett teliholdba.

Katt!

Huh, ez meg mi volt? A kattánás után egy pattanó hangot hallok, s alig egy méterre tőlem pár centire kiugrik a falnak egy része. Rémulten pislogva nézek körül. Mi történt?

Látta valaki? *Látott* valaki? *Hallott* valaki?

Mozdulatlanul várok. A szívem a torkomban dobog. Mindig utáltam ezt a hasonlatot, de így igaz. A torkomban. A szememben. A fülemben.

Amikor végre lelassul a szívverésem, ismét merek mozogni. Semmi más neszt nem hallok..., se egy részeg az utcán, se őrjárat, se egy *kolléga*. Senki.

Ez jó. El is mosolyodok.

Óvatosan kiveszem a bicskámot a falból, és a kép mögé lesek. Van ott egy apró reteszféleség, amit megnyomhattam az előbb, és ez nyitott ki egy titkos ajtót. El sem hiszem! Oda egészen biztosan nem rezet vagy használt ruhát rejtenek. Hurrá, gazdag leszek!

Lassan megközelítem a *célt*, ami jelen esetben egy bő fél méter magas és alig egy méter széles faajtó. Kincsekről álmodozva közelebb hajlok, hogy felfedjem a rejtek titkát. Legnagyobb döbbenetemre azonban nem találok semmit, vagyis amit találok, az

egy alagút! Huh, ez még rejtélyesebb. Igazi kincsvadász lettem. Benézek, teljesen vaksötét van. Fényre van szükségem.

Mi legyen? Keressek egy gyertyát vagy egy lámpást? Megláthatják, vagy ami még rosszabb, fel is gyújthatom vele magam..., vagy az egész házat..., akkor pedig elégne a kincs is..., ezt pedig nem hagyhatom.

Varázslat kellene, az lenne a legjobb. Egy egyszerű fényvarázs megtenné... Oh, ebbe bele se menjünk... – nem tudok szerezni, és ha tudnék, akkor kiderülne a kincs, és elvinnék tőlem.

A szemem ismét a festményre téved... Olyan szépen veri vissza a telihold fényét. Ó! Ekkor veszem észre, hogy a hold már odébb ment, és mintha, mondom, *mintha* magából a festményből áradna a derengés. Megnézem közelebbről, és tényleg így van. Derengés árad a festményből! Varázslat ez, annyi szent! Huh, ha ezt eladom, soha többet nem kell majd dolgoznom. Óvatosan leakasztom a képet a falról, miközben olyan érzésem van, *mintha* figyelnének. Nem szeretem ezt az érzést, az elmúlt hónapokban mégis egyre gyakrabban érzem. Mondjuk mostanában többet is *dolgozom*, lehet, hogy azért...

Odaviszem a képet az alagúthoz, és tényleg világít! Vagyis inkább enyhén dereng, de a vaksötétben nekem tökéletes. Nagyjából két gyerekarasznyi magas és alig három széles. Ha lenne időm, kivenném a keretből, de nem merek tovább kockáztatni. Elindulok befelé.

Egy megtermett férfinak esélye sem lenne itt kúszni-mászni, de nekem könnyedén megy. Ez az alagút azonban nagyon furcsa. A fala olyan, mintha fém és fa keverékéből készült, nagyon sima, mégsem hideg anyagból lenne, ami sötét diófa színű – már amennyire ennél a fénynél kivehető.

Lassan kúszok előre, könnyű haladni. A folyosó meglepően hosszú, már percek óta mászok benne előre, és semmi.

Ugyanolyan monoton, sötét dióbarna négyszög. Semmi más. Mászom tovább, s egyszer csak meglátom a szemközti falat, melyen tűzvörös fénnel világító, furcsa szimbólumok vannak.

Érdekes, hogy eddig nem vettem őket észre ebben a sötétben. Ah, égetik a szemem, ahogy egyre fényesebben ragyognak. Nem bírom levenni a tekintetemet róla. Üvölnének, de nem jön ki hang a torkomon. Égeti a szemem, az agyam... – iszonyú a kín.

Mennyire bolond voltam! Gondolhattam volna, hogy a *kincs* nem őrizetlen. Már a talpamnál érzékelem a fájdalmat, s szinte érzem a saját testem égett szagát...

Hirtelen minden olyan könnyű lesz. Elmúlik a fájdalom, eltűnik a fény és az égető érzés.

Minden kétséget kizáróan tudom, hogy meghaltam.

Második fejezet

Sóhaj

Furcsa ez a csend, és ez a *hely* is. Hideg, sötétszürkés kövön térdepek, továbbra is négykézláb. Nem is kő, ez is olyan, mintha valamiféle fém lenne. Nagyon-nagyon tiszta, de mégsem látom benne magamat tükröződni. Vagy bármit tükröződni.

Felnézek. Nem látok semmit, de ez így mégsem igaz. Nincs teljesen sötét. Minden irányba kékesszürkés az ég, de nincs ég, csak ez a furcsa *föld* és ez a furcsa tér körülöttem. Egyszerűen nem találok jobb szót rá, mint hogy furcsa, főleg hogy nem tartom félelmetesnek. A csend is éppen ugyanilyen. És akkor rájövök: nem hallom a fülem zúgását, nem hallom a légzésemet, sem a... – Ó! Hát persze, nem lélegzem.

Próbálok lélegezni, hiszen van testem. Ha akarok, tudok lélegezni, de úgy tűnik, nincs rá szükségem. Nincs légszomjam. És nem ver a szívem sem, nincs pulzusom. S míg lélegezni tudok, ha akarok, vagy valami ilyesmi mozgást imitálni, a szívverésemet nem tudom újraindítani.

Tudomásul veszem, hogy halott vagyok.

Mielőtt tovább törhetném a fejem azon, hogy hol vagyok és miért, és mi lesz, és... – hirtelen megjelenik előttem egy *alak*. Éjfekete, aransujtásos köpeny van rajta, mely szinte egész alakját

eltakarja. A csizmáját látom, ami kiváló bőrből van, igazi mes-
termunka. Egy évig élne egy kisebb család ennek az árából.
Hpfff... – *nem mindegy?*

Nem. A gondolataim fénysebességgel cikáznak tovább. És az az aransujtásos köpeny?! *Látszik*, hogy igazi aransujtásos köpeny szőtt. Nem hivalkodó, mégsem tévesztheti senki szem elől. Hogy lehet az, hogy vannak emberek, akiknek arannyal van kivarrva a ruhája? Hogyan?! Egy béres többévi munkájáért kap annyi aranyat, mint ami ezen a ruhán van. Hogyan lehetséges, hogy vannak emberek, akik napi néhány rézért dolgoznak, hogy ne haljanak éhen, ugyanakkor vannak, akik több aranyat fizetnek valamilyen haszontalan szobakutyáért? *Hol igazságos ez?!*

Én is ilyen ember *voltam*. Messziről néztem az aransujtásos ruhákat..., már ha láttam ilyet egyáltalán. Ilyet bizony láttam. *Saddhar* főpapjai öltöznek így. Nem hivalkodóan, de azért jobb, ha mindenki tisztában van vele, hogy kik ők. És tényleg jobb, ha időben észreveszel egy *Saddhar* főpapot.

Saddhar a világunk egyik főistene. Ő Minden Holtak Ura. A Csontkorona Ura. Az ő papjai tartják fent a rendet az élők és a holtak világa között, valamint ők a mérleg egyik serpenyője is. Sokan félik és gonosznak tartják őket. Szerintem nem gonoszok, s ha félni nem is kell, de tényleg jobb távolságot tartani tőlük.

Ja igen, azt mesélik, hogy amikor eljön az idő, egy *Saddhar* pap vágja majd el életed fonálát. Persze ezek inkább legendák, mivel ezt csak a *Saddhar* papok és a holtak tudják. És egyik csoport sem valami beszédes. Legalábbis nem a magamfajtaival.

Azonban most itt állok, vagyis térdepelek egy *Saddhar* főpap előtt – mert bizonyosan főpap, az aransujtás miatt –, úgyhogy ez a legenda igencsak igaznak tűnik. Nos, hamarosan elválik. Addig is jobban szemügyre veszem. Ami a legfontosabb, hogy nagyon is élőnek tűnik hozzám képest. Kiváló ruházat, s a csuklyája annyira az arcába lóg, hogy még az orra vonalát sem látom. Pont olyan, mint amilyen alakokkal a kisgyermeket kiabáltatják. Nem, én nem vagyok gyerek. De most már mindegy.

Csakhogy én *nem akarom*, hogy mindegy legyen! Mi ez az ostoba játék?! És mi ez a...

Kopp!

Egy kasza jelenik meg hirtelen az alak bal keze előtt, melyet könnyed és biztos mozdulattal fog meg, még mielőtt az eldőlné. Nem először teszi ezt, és szerintem nem is utoljára...

Hmm..., milyen *finom* a keze! Nincs rajta gyűrű, s nem látom ugyan, hogy szépen vágott-e a körme, de finom a keze és szép a bőre. Nem szól semmit, csak felemeli a kaszát. Micsoda kasza! Ébenfa nyél..., és megint ez a fémes csillogás..., pont mint az alagút fala, csak kicsit sötétebb – a kasza pengéjének egyik oldala a *mithril* ezüstös fényével, a másik oldala az *adamantit* acélkékes ragyogásával tündököl... Honnan is jön a fény? Sehonnan. Nincs fény. Csak a penge ragyog. Önfényű..., mint az élet és a halál közötti pillanat.

Nem, nem fogok négykézláb meghalni, mint valami nyomorult. Feltérdelek, és kihúzom magam. Egyenesen az alak szemébe nézek, legalábbis oda, ahol a szemét sejtem, majd bólintok, jelezve, hogy kész vagyok, de közben nem veszem le a szememet róla.

Ekkor egy pillanatra *mintha* megremegne a keze, majd legnagyobb meglepetésemre megszólal:

– Féled a halált, gyermekem?

Ez az átkozott leereszkedő hangneme a papoknak..., gyermekem így, gyermekem úgy... Nem vagyok már gyerek! Bár féltő, hogy ha most meghalok, akkor mégiscsak gyerek maradok... Mire eltűnik az első haragom, egy pillanatra el is szorul a torkom, de nem ám a kérdéstől, sokkal inkább a hangtól. Ez egy *nő*, és ismerős a hangja. Nem tudom honnan, de gombóc lesz tőle a torkomban. És igen, ezért ilyen finom a keze: mert Saddhar egy nőt küldött értem. Micsoda szégyen. Biztosra veszem, hogy ő is gyermeknek tart.

– Nem – mondom olyan határozottan, ahogy csak tudom. Mindketten tudjuk, hogy igazat szólok.

Látom, ahogy aprót biccent a fejével. Meggyőződésem, hogy a tisztelete jeleként. És lényegében ez az apró biccentés volt egész életem legnagyobb elismerése: biccentett egy Saddhar főpapnő. Szánalmas. Meg is érdelem a halált.

Látom, ahogy magasra lendül a kasza, s azt is, ahogy lesújt. Közben azon morfondírozok, hogy miért is, miért is nem félem a *halált*? A felismerés annyira erős, hogy egy sóhajként fel is szakad belőlem:

– *Tisztelem.*

Bang!

Éles hangot hallok, ahogy a kasza lesújt, majd szúró-égő érzés a fülemben, mint amikor egy kis rája megcsípi az embert a tengerben. A szemem sarkából látom, hogy egy éjfekete bot, melyen úgy örvénylik a mágia, hogy szinte a számban érzem az ízt, megállította a lecsapni készülő kaszát, de éppen csak annyira, hogy a hegye megvágta a fülcimpámat.

Nem merek mozdulni, nem merek lélegezni. Jó is, hogy nem kell. Érezni, ahogy a főpapnő szeme elkerekedik, majd látom, ahogy féltérdre ereszkedik, s fejét olyannyira lehajtja, hogy már nem láthatja az előtte álló alakot. A tökéletes odaadást látom a mozdulataiban. Még a fegyverét – a kaszát – is előredönti a kezében tisztelgés gyanánt. Nem látja a *valakit* mellettem, az *bármit* tehetne vele, és bárki más is ebben a kiszolgáltatott helyzetben. Lenyűgöz ez a fajta... mi is? *Tisztelet.*

Ekkor érzem, hogy a *valaki* odahajol a jobb – jó eséllyel vérző – fülemhez, és ezt suttogja:

– Maradjon is így.

Nem kérte. Nem utasított. Egyszerűen csak mondta.

Nem tudom megfogalmazni azt az *erőt*, ami ebből a férfiből áradt. Élő volt, és férfi – ennyit tudok róla. És ha fogadnom kellene, hogy ő vagy Kradan második légiója kerülne ki győztesen egy összecsapásból, mindenemet, amim van, vakon rátenném. Az, hogy nincs semmim, nem változtat ezen.

A *férfi* eltűnik, de még érzem, hogy ott volt.

Csöpp.

Egy vízcsepp hangját hallom ebben a nagyon furcsa csendben. De hol van itt víz? Előrenézek, s meglátom, hogy a főpapnő térde előtt van egy vízcsepp. Nem, nem vízcsepp. Az egy könnycsepp. Megint gombóc van a torkomban. Hallani vélem, ahogy nyel egyet, majd lassan feláll. Nem szól, de látom, hogy egy kicsit megereszkedett a válla. Tisztán hallom, hogy vesz egy nagy levegőt. Kihúzza magát, majd *minden* eltűnik.

Csöpp.

Térdelek. Négykézláb vagyok egy sötét diófa színű alagútban. Megint az a fémes szín.

Csöpp.

Néhány másodpercig még ködösek az emlékeim, de hirtelen tiszta lesz minden. A főpapnő, a kasza és a férfi.

Csöpp.

És igen, a könnycsepp. Mi ez, sírok? Nem. Viszont lélegzem, és érzem, hogy dobog a szívem. Élek! Hahaha, élek! Na, ez már valami.

Csöpp.

Mi ez? Lenézek. Ja, igen, a vérem csöpög a fülemből. Tehát biztosan nem képzelődtem. Élek. És ez jó.

Többé nem vagyok már gyerek.

Harmadik fejezet

Koldus

Na jó, szedjük össze magunkat! Ki tudja, hogy mennyi idő telt el? Mióta lehetek itt, ebben az alagútban... vagy miben? Gyorsan ki kellene jutnom innen. Na nem. Nem, nem, nem! Nem azért *haltam meg*, vagyis majdnem, hogy most visszaforduljak. Azok a rúnák védtek valamit, ez szinte bizonyos. Valami oka kell legyen, hogy visszajöhettek. El fogok ezen gondolkodni. Majd később. Most nézzük, mi van ott, ahol azok a tüzes rúnák voltak. Ó, még visszagondolni is rossz! Szinte érzem, ahogy még mindig égetik a szemem.

Lassan, óvatosan előrébb kúszok, és finoman megérintem a falat az ujjaimmal. Tartok tőle, hogy megráz, megéget, vagy valamilyen más szörnyűséget tesz velem. De hűvös a tapintása. Sima a felület, pont mint alattam, felettem, és minden oldalon. Nem hiszem, hogy ez csak valami vicces halálcsapda vagy mifene volt. Legyünk alaposak.

Az alagút véget ért. Zsákutca. Itt voltak a rúnák. Ennyit tudunk. Elkezdem átsimogatni és végigkopogtatni a szemközti és az oldalsó falrészét. Ugyanolyan a tapintása, s mindenütt ugyanaz a tompa, kongó hang. Megcsinálom újra, nagyon lassan, de most fent és lent is.

Semmi. Ez nem jó hír.

Megpróbálom benyomni, eltolni, félrecsúsztatni, megbillenteni. Még mindig semmi. Nagyon remélem, hogy nem valami

varázslat védi a *kincset*. Merthogy nem haltam meg hiába, az tuti. Vagyis majdnem. Kezdem elveszteni a türelmemet, de ami rosszabb, a kedvem is rohamosan romlik. Már úgy beleéltem magam, hogy gazdag leszek.

Nem adhatom fel. Erősen összeszorítom a szemem, a fejemet behúrom a nyakam közé, és megfeszítem az izmimat az egész testemben. Így tartom magam néhány másodpercig, míg nem fájni kezd a szemem és a nyakam. Kifújom erősen a levegőt. Türelem.

Csukott szemmel még mindig látom a rúnákat magam előtt. Remélem, nem égtek bele. Óóóó! Várjunk csak! Becsukom a szemem, és a szemközti falra nézek. Látom a tüzes rúnákat. Látom, de nem értem őket. Lehet, hogy fel kellene olvasni? Esélyem sincs. Kinyitom az egyik szemem, de a másikat csukva hagyom, így most egyszerre látom a falat és a rúnákat. Egyszerre látom a jelent és a múltat. Hmm, érdekes gondolat. Ha a jövőt is láthatnám, akkor tudnám, hogy mit kellene csinálni. Persze csak akkor, ha a jövőben megtalálnám a megoldást. Áh, ezt ne is folytassuk.

Ég a csukott jobb szemem, ahogy a rúnákat nézem. Le kellene hűteni. Hát, vizem az nincs. Azonban a festményből olyan lágyan dereng a holdfény..., hűsítő, ahogy ránézek. Kellemes. Hirtelen megijedek, hogy hátha *elveszítem* a rúnákat, és becsukom a szemem. Szerencsére még mindig látom őket, de ahogy a festmény felé fordítom a fejem, nem égetik a szemem. És mi lenne, ha...?

Kinyitom a szemem, és a festmény holdfényét közvetlenül odafordítom, ahol korábban a falon a rúnák voltak. Semmi. Lassan végigpásztázom vele a falat, nézem nyitott, csukott és félig csukott szemmel is. Semmi.

Semmi.

Semmi-semmi-semmi. A festményt teljesen a fal felé fordítom és tologatom rajta. Vargossra mondom, mi a fenét csinállok?! Egy festményt tologatok egy alagút falán? Normális vagyok?!
Elfogyott a türelmem, dühös vagyok és elkeseredett. Megfeledkezem arról, hogy éjszaka van, és arról is, hogy egy idegen

házban vagyok. Felüvöltök, hogy kiadjam a haragomat és a keserűségemet, majd teljes erővel beleütök a festmény hátába.

És a kezem könyékig eltűnik benne.

Mi a...? Azonnal visszarántom a kezem. Szinte teljes a sötétség, mert most a képről a holdfény a szemközti falra világít, és a keret teljesen oda van nyomva. Elveszem a festményt a faltól, és meg nézem a falat. Semmi, olyan, mint volt. Hűvös és kemény. Megkocogtatom a képet előlről, hátulról. Teljesen normális képnek tűnik..., leszámítva, hogy világít a sötétben.

Na jó, nézzük. Finoman visszafordítom a képet a falhoz, igyekszem visszatenni oda, ahol az előbb volt: a rúnák helyére. A bal kezemmel tartom a képet, a jobbal óvatosan előrenyúlók, és... – a kezem eltűnik a kép hátában! Most nem rántom azonnal vissza, de kiveszem. Mindent újra ellenőrzök, a fal is és a kép is szilárd. Annyira le vagyok nyűgözve, hogy nem is igazán örülök a felfedezésemnek. *Ez viszont egy kicsit ijesztő.*

Újra könyékig nyúlok a sötétségbe, de most alaposan elkezdek tapogatózni. Olyan, mintha egy térszerű, selyemből készült zsákban turkálnék. Van egyfajta határa, de még sincs. Előrekúszok, közben úgy szorítom bal kezemmel a keretet a falhoz, mintha attól tartanék, hogy ha elmozdul vagy leesik onnan, bennmarad a karom. Az igazat megvallva, tartok is tőle. Benyúlok a lyukba egészen a vállamig, és mozgatom a kezem le és fel, jobbra és balra. Keresek valamit, valami *kincset*. És akkor meglemem: rátalál a kezem valami kicsi, kerek dologra. Egy, nem is, kettő gyűrű, vagy valami ilyesmi. Megmarkolom. Nem túl nagyok, elférnek a csukott tenyeremben. Mozgatom a kezem még egy darabig, de görcsöl a bal karom, és nem szeretnék kockáztatni. A mohóság rossz tanácsadó. Akárcsak a harag. De ez most mindegy.

Visszahúzom a karomat, de még nem merem kinyitni a kezem. Leengedem a képet és magam felé fordítom, hogy legyen

egy kis fényem. Ellazítom a bal karom, veszek pár mély levegőt. Lássuk csak...

Lassan kinyitom a kezem, és két furcsa gyűrűt találok benne. Nem is gyűrűk, ez egy pár fülbevaló! A gyűrűszerű részek majdnem egy teljes kört zárnak be, de van hely kényelmesen a kapcsoknak is. Nagyon érdekes a tapintása. Ugyanabból a furcsa anyagból van, mint az alagút fala. Fémes-fás tapintású, sötét diófa színű, de ebben a fényben nem látszik jól. Odaprobálok a fülemhez, de hát itt nincs tükör.

Vér. Véres lett a kezem. Még mielőtt megijednék, eszembe jut a fülem. Még mindig vérzik? Remélem, nem vágta le belőle egy darabot..., de ezt most nem tudom kideríteni. A fülbevalókat a mellénykém zsebébe teszem.

Jól érzem magam. Nem úszom örömmámorban, nem szállt a fejembe a dicsőség. Ah, de ugyan miféle dicsőség lenne ez? Kinek mutathatnám egyáltalán meg, hogy mit szereztem, aki nem akarná elvenni, vagy nem ölné meg érte, vagy éppenséggel nem vinne azonnal az őrszobára? Azt hiszem, senkinek. Akkor meg miféle dicsőség vagy hírnév ez? Furcsa, de ahogy erre gondolok, egyik sem hiányzik.

Nézzük akkor, mi van még. Elmosolyodok. Igen, most érzem a mohóságot a gyomromban és a mellkasomban. Észnél kell lennem! Visszateszem a képet a falra, és mélyen belenyúlok újra a lyukba.

Takk.

Aúú! Azaz csak nyúlnék, mert a kézfejem csak úgy koppan a kép háttámláján és a falon – ráadásul mivel egyáltalán nem is számítottam erre, megroppan. Nem, nem tört el, de az ízületeim akkorát recscentek, hogy még! Huh, akkor ennyi volt. Próbálgatom még egyszer-kétszer, de semmi. Azt hiszem, megszereztem a *kincset*, amit őrzött. Elégtételt érzek.

Rápillantok a képre, és úgy tűnik, mintha egyre kevésbé derengene – vagy csak a szemem káprázik? Nem-nem, ajaj, tűnés innen kifelé! Valami miatt nagyon ijesztőnek tűnik számomra

a gondolat, hogy itt maradjak ebben az alagútban, vagy miben, úgy, hogy nincs fény. Lehet, hogy ez is varázslat, és itt maradnék örökre. Ez rettenetesen ijesztő.

Olyan gyorsan, ahogy csak bírok, elkezdek kúszni hátrafelé. Arra nincs hely, hogy megforduljak. Hosszú percekig kúsztam befelé jövet, de ki kell jutnom, amíg a kép világít. Az első kapkodó mozdulatok után megcsúszik a kezem... a véremen. Ocsmány. Majd foglalkozom ezzel, ha kijutottam. Kúszom hátrafele, amilyen gyorsan csak tudok.

Pakk.

Alig tehettem meg 1-2 métert, és a lábam a parkettán koppan a titkos ajtó bejárata mellett. De hát percekig másztam befelé! Áh, mindegy. Varázslat ez az egész! A lényeg, hogy kijussak. Kiugrom az alagútból, mint egy mérgezett egér, s mielőtt felfognám, hogy mit csinálok, becsukom a titkos ajtót – hallom, ahogy kattan –, majd visszaakasztom a képet a falra, ahonnan levettem. Nem tudom, hogy mi hajt ennyire, de úgy érzem, nem maradhatok ebben a házban. Kilépek az utcára, és behúszom magam mögött az ajtót.

Nem zárom vissza.

Nagy levegőt veszek, és elindulok visszafelé. Vissza, de hova? A *céhbe* nem mehetek, aludnom sincs hol, s most már érzem, hogy nagyon-nagyon éhes vagyok. Ez egyre jobban elkese-rít. Most azonban a legjobb lesz mielőbb eltűnni a környékről. A hold valamennyire odébbment, tehát legalább egy órát voltam odabent, bár nekem sokkal többnek tűnik. Hirtelen olyan fáradtnak érzem magam, mintha egész nap futottam volna. Ennem és aludnom kell valahol... valahogyan. Na, tűnés innen!

Határozott, de nem túl gyors léptekkel elindulok a város közepe felé – ott még este is van élet. Hátha szerencsém lesz. Az utcák hűvösek, mert tegnap esett, és még alig van kora tavasz. Errefelé az utcaköveket sem tartják annyira rendben, mint

a felkapottabb negyedekben. Pocsolya itt, pocsolya ott. Szépen csillog benne a telihold fénye. Még mindig rabul ejt a látványa, mint régen... – megint nyolcévesnek érzem magam, amikor még nem volt ennyi gondom. Vidáman kerülgetem a pocsolyákat, ugrálgatva jobbra és balra, balra és jobbra...

Amikor felpillantok, nem ismerem fel a környéket. Húha, ez nem jó! Talán 10–15 percet is elugrándozhattam. Mint egy buta kölyök! Teljesen megfélemeztem magamról, hogy hol vagyok és hogy ki vagyok. Vagyis hogy ki *nem* vagyok. Nem vagyok már kölyök, sem gyerek. Ebben maradtam magammal. Remélem nem volt korai.

Északra vetődhettem kelet helyett. Rosszabbak itt az utak, az utcák – igaz, érdekesebb volt így az út, több volt a pocsolya. Csakhogy ez nem vicces, mivel ide este nem jön senki, csak aki-nek itt van *dolga*, vagy megunta az életét..., vagy olyan ostoba, mint én. Lelassítok, és a hold alapján megpróbálom betájolni, merre induljak vissza. Hm, szerintem jobbra.

– Theo! – hallom a nevem a sikátor végéből. Megdermedek. Hirtelen nagyon melegem lesz, és izzadságot érzek az egész testen. Erre mondják, hogy *lever a víz?* Hát, engem most alaposan levert, és ez megint nem jó. Ismerem ezt a hangot: Morgan. Visszataszító egy alak. Közönséges, durva, büdös és... nem utolsósorban hidegvérű gyilkos. Á, és ott jön vele a két talpnyalója, Sedrick és Szifilizs..., vagyis nem szifilizs, az egy betegség, de valami ilyesmi. És ő sem sokkal jobb annál.

Nincs értelme elfutnom. Nem ismerem ezt a negyedet, hamar utolérnének vagy bekerítenének. Ráadásul ha elfutnék, tudnák, hogy vaj van a fejemen. Így még beadhatom, hogy eltévedtem, bár nem sok eséllyel.

– Theo, Theo, Theo! Ó, drága Theodore-om! – megjátszott kedvessége úgy csöpög, mint a kígyó mérgé. – Mondd, mi szél hozott erre, drága kisfiam?

Nagy bajban vagyok. Tudom. Ki kell találnom, hogy jutok ki innen élve. Ha egy órán belül kétszer is meghalok, akkor aztán

nagyon ideges leszek! Hát, ennek a gondolatnak nem volt sok értelme... Közelebb érnek, és körbevesznek. Mögöttem egy roz- zantabb ház fala, előttem Morgan, Sedrick a jobbján, Szifilisz pe- dig a balján. Elmosolyodok. Vicces név, hogy Szifilisz.

– Sétálgattam a holdfényben, s közben nem vettem ész- re, hogy rossz helyre tévedtem. Tudom, hogy ez a te területed – megpróbálok könnyed lenni, de nem nagyon sikerül. Nem akarok túl megalázkodó lenni, de kihívó sem. Rámosolygok, ő visszavigyorog. Semmi kedvesség nincs a tekintetében. Inkább a halált látom benne, méghozzá a rosszabb fajtából. Nem olyan, aki simán elvágja a torkomat. Olyan, aki még meg is kínoz előt- te, pusztá kedvtelésből. – Eltűnnék gyorsan, nem akarlak feltar- tani titeket. Sok dolgotok lehet, és én tényleg csak eltévedtem.

– Eltévedtél, mi?! – fröcsögi, most már egyáltalán nem ked- veskedő hangnemben. – Ide nem téved senki sem véletlenül! Idejöttél, hogy elvegyél valamit, ami jogosan engem illet. Hogy meglopjál engem!

Nagyon ijesztő ez az alak. Tényleg félek tőle. Kócos, ritkás, már őszülő, középhosszú fekete haja van, ami csapzottan tapad a fejé- re. Legalább egyhetes borosta van az arcán, s akárcsak a haja, az is ritkás és őszes. A szája bűzlik a kirohadó fogaitól és a törpesörtől. Jó fogást csinálhatott a napokban, ha megengedhet magának egy ilyen drága italt.

– Ugyan, Morgan, sose mernélek meglopni téged! Esküszöm! – már remeg a hangom. Ha átkutatnak, végem. Ha nem, akkor is.

– Nem mernél, nem mernél..., de mégis megtetted valamiért! Különben miért lennél itt? Rosszban sántikálsz, látom én. Ku- tassátok át!

Az ellenállás hasztalan. Nem is próbálok ellenkezni. Ezek a tolvajok egy pattanást is kitapintanak egy télikabáton keresz- tül. Kiskés, zsebkendő, álkulcskészlet, apróbb feszítővas, kova és acél, kis üvegcsé olaj, egy tégely zsír, ilyesmi. Mindenféle, ami a *munkához* kell. Mind-mind Morgan kezébe kerül, majd a földön landol. Ez mindenem, de nekik semmit sem ér. Úgy

tűnik, lassan nekem sem. Hamarosan megtalálják a fülbevalókat, és akkor végem. *Jogosan* fog kivégezni. Példát statuál majd velem.

– Nincs más, főnök – mondja Szifilisz.

– Biztos?

– Teljesen.

Ez lehetetlen! Észre kellett vegye a fülbevalókat. Ó, rohadt kis tolvaj! Biztos ellopta magának. Ezt azonban mégsem nézem ki belőle..., mármint hogy meg merné tenni. Le kell ellenőriznem, hogy üres-e a zsebem. De nem, mégsem. Majd később..., ha lesz egyáltalán később.

– Akkor még nem végeztél, ugye? Még csak most jöttél, hogy kifossz! – Már-már örült módjára csillog a szeme. – Nincs második esély, fiú! Elég vajszívű voltam eddig a magadfajtaival. Nem tartozol a *céhhez*, és nincs senki, aki megvédene!

Teljesen igaza van. Nincs senki, aki megvédene. Nincs senkim és semmim. Kiszalad az erő a testemből erre a gondolatra. Talán mégiscsak jobb lenne, ha..., na nem! Azt már nem! Saddhar megkönyörült rajtam és *visszaengedett*. Ez tény. A főpapnő és a férfi csak a színdarab részei voltak. Minden Holtak Ura adott egy második esélyt! És ezt az esélyt nem azért adta, hogy ez az utolsó senkiházi, aki még nálam is kevesebbet ér, elvegye az életemet, hogy elvegyen valamit, ami nem az övé.

Furcsán *felhőttes* gondolatok ezek..., és megint az a furcsa érzés, mintha valaki figyelne. Közben Morgan lassan és élvezettel húzza elő a törét. Sedrick és Szifilisz biztos kézzel tart.

De mi mentett meg? Mi volt az, ami...? – *Maradjon is így* – ennyit mondott a férfi. De mi? A tisztelet, vagy hogy nem félem a halált..., vagy mindkettő?

– Féled a halált, Morgan? – a kérdés úgy buggyan elő belőlem, mintha egy mély kútból törne fel a hangom. Nem is tudom, miért kérdezem, de hatásos volt. Morgan késtartó keze megremevedik, és ahogy rám pillant, szinte hátra is hőköl néhány centit. Megismétlem a kérdésem, több nyomatékkal:

– Féled-e a halált? – Morgan jobbra néz, majd balra. Látom, hogy nagyon meglepte a kérdés. Sedrickre és Szifiliszre pillantok, akik még mindig tartanak, de már nem annyira erősen. Lett egy cseppnyi helyzeti előnyöm. Ugyan, miféle előnyöm?! – Azért kérdem, mert sok embert megöltél. Megkínoztál. Gyermekeket és asszonyokat is. Ezáltal igazán közeli kapcsolatod van a halállal. Féled-e őt, ember? – a végén szinte már kiabálok. Morgan csak pislog, mintha valami rossz álomból ébredt volna, vagy mint aki annyira részeg, hogy nem tudja, hol van. Inkább az utóbbi, talán mindkettő.

– Jól vagy, Morgan? – kérdi Sedrick. A szorítása enyhül a karon, ahogy közelebb lép hozzá.

Szifilisz jobbra-balra pillant, majd suttogva, de erőteljesen ennyit mond:

– Őrjárat. Tűnjünk el gyorsan, főnök! – mondja, de Morgan csak áll. Kicsit rázza a fejét, és pislog, mint akit fejbe vertek egy széklábbal.

Igen, most már én is hallom! Úgy 10–12 csizmás láb. És nem lopakodnak. Őrjárat! Alisharra mondom, sose örültem még ennyire egy őrjáratnak. Vagyis..., még sose örültem őrjáratnak.

Szifilisz Morgan hóna alá nyúl balról, Sedrick pedig jobbról. Behúzzák a következő keresztutcába, pont mielőtt az őrjárat befordulna a sarkon. Hallom, ahogy futásnak erednek. Túlságosan le vagyok bénulva a soktól ahhoz, hogy kereket oldjak. Mi történt? Mi lett vele? Egyszerűen csak belegendolt a helyzetembe, vagy elgondolkodott valamin, amin eddig sohasem?

Ez most megint mindegy. Az őrjárat már alig tíz méterre, öt katona és egy tiszt. Felém tartanak. Ó, ne! Tolvajkulcs a földön, kés, olajok, miegymás. Gyorsan ki kell találnom valamit..., azt nem mondhatom, hogy ezek nem az enyéme.

Előrébb lépek, mintha megtántorodnék, az álkulcsokat bele-rúgom egy pocsolóba, majd utánalépek és ráállok. Az őrőség közben odaért. Lemezvértet, hosszú vagy rövid kard, számszerű. Nagyon komolynak tűnnek ilyen *közelről*. A parancsnokuk egy

sötétbarna szemű, pödrött bajszú, negyvenes férfi. A fogsora neki is látott jobb időket, de Morganéhoz képest hibátlannak tűnik.

– Lefogni, megmotozni! – összesen ennyit mond. Nem kérdez semmit.

Az ellenállás hasztalan. Nem is mozdulok. Gyakorlott kezek kutatnak át, majd jelentik, hogy nem találtak nálam semmit. Oh, a fülbevalók! Szifilisz mégis elvitte. De ebben még mindig nem vagyok biztos. És megint nem tudom megnézni..., vagyis nem merem. Kezd dühíteni a helyzet.

– Ki vagy, fiú, és mi járatban erre? Ezek a te dolgaid? – mutat közben a földre. Olyan szúrós a tekintete, mintha külön gyakorolta volna. Mondjuk ehhez a munkához kell is.

– Theo vagyok, uram, és eltévedtem. Tényleg. Ezek csak részben az enyéme, mert az olajokat Gabrielnek kell vinnem... holnap. Ő asztalos a déli városfalnál – úgy hazudok, mint ha könyvből olvasnám. És igen, tudok olvasni. – Három férfi ki akart rabolni, de amikor meghallották, hogy jön az őrző, elfutottak. – Fejemmel a sikátor irányába biccentek, amerre Morganék eltűntek.

A tiszt csak néz rám, mintha az igazságot fürkészné, pont ahogy a papok csinálják. Nagyon hosszúnak tűnik ez a néhány másodperc.

– Rendben. Tovább! – csak ennyit mond, és már indulna, amikor az egyik katona, aki fogva tart, megszólal:

– Őrmester úr! Két napja nem vittünk be senkit, a kapitány úr nem lesz elégedett, ha üresek a cellák.

Micsoda?! Be akarnak vinni csupán azért, mert üresek a cellák?! Nem azért, mert loptam? Micsoda arcátlanság! Látom az őrmestert, hogy elgondolkozik.

– Remek ötlet, Jenkins! – majd felém fordul. – Beviszünk az őrszobára, fiú. Mondjuk... a várnegyedben koldultál..., igen, ez jó lesz. Reggel elengedünk.

Nem kérdezte meg, hogy akarok-e menni. Nem foglalkozott vele, hogy van-e bárhova mennem, vár-e bárki haza. Végignéznek

magamon. Úgy nézek ki, mint egy utcagyerek. Lényegében az is vagyok. Vagyis voltam. Ma estig. Lassan összeszedetem a dolgaimat a földről, és elkezdem nézni a helyzet jó oldalát. Az őrszobán meleg van, és talán kapok takarót. Nyugodtan alhatok, senki nem akar megölni és...

– Jenkins, gondoskodjon róla, hogy kapjon enni is! Ráfér.

Elmosolyodok. Ez hihetetlen. Ez nem is őrző, hanem valami szeretetszolgálat. Mint a szerzetesek, amikor ruhát és ételt osztanak. Valami történik körülöttem. Érzem. És ez csak a kezdet. Hálát érzek. Hálás vagyok a holdfénynek, az isteneknek és az embereknek. Úgy érzem, az életem fordulóponthoz érkezett, s jó fele fordult. Sose éreztem így. Most megint úgy érzem, hogy jó élni.

Kipislogok egy könnycseppet a szememből, majd felnézek az őrmester úrra, és csak ennyit mondok:

– Igen, uram, koldultam. Köszönöm.

A teljes mű beszerezhető:

www.vaszistha.hu

Jó olvasást és jó szórakozást kívánunk!